

Arrest

nr. 154 343 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn echtgenote dienen op 25 februari 2004 elk een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Zij stellen op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. De asielaanvragen worden negatief afgesloten bij arresten van de Raad van 8 juli 2009 met nrs. 29 632 en 29 633.

1.2. Bij schrijven gedateerd op 29 februari 2008 dient de echtgenote, in eigen naam en voor haar kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- 1.3. Bij schrijven gedateerd op 12 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.4. De verblijfsaanvraag van verzoeker wordt door de burgemeester van de stad Oostende op 1 december 2009 niet-inoverweging genomen.
- 1.5. Bij schrijven gedateerd op 10 december 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.6. De echtgenote en kinderen van verzoeker worden op 7 februari 2011 gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in het Rijk.
- 1.7. De verblijfsaanvraag van verzoeker wordt op 2 maart 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard.
- 1.8. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 25 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.
- 1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 28 april 2011 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag omwille van medische redenen onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.10. Bij arrest nr. 61 698 van 18 mei 2011 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 2 maart 2011.
- 1.11. Bij arrest nr. 65 448 van 9 augustus 2011 wordt de afstand van het geding vastgesteld in het beroep ingesteld tegen de beslissing van 28 april 2011.
- 1.12. Bij schrijven gedateerd op 6 november 2011 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 maart 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag ongegrond wordt verklaard.
- 1.14. Verzoekers echtgenote en de kinderen verkrijgen de Belgische nationaliteit.
- 1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 maart 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 27 maart 2015 ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de heer [A. T.], geboren op [...], onderdaan van Russische Federatie, alias [G. T.], geboren op [...] wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 24.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

REDEN VAN E BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/141, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan niet verzekering-inschrijving voertuig, feit waarvoor hij op 07.02.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden ; omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, deelname aan bendevoering,

feit(en) waarvoor hij op 09.02.2011 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden ; omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming valse sleutels, bendevoering, feit waarvoor hij op 20.01.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar; omdat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan afpersing, beschadiging – vernieling- van landelijke of stedelijke afsluitingen, heling, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bij nacht, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, feiten waarvoor hij op 25.07.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inneming in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

Overwegende dat betrokkene, niettegenstaande hij op dat moment minderjarige kinderen had, niet heeft nagelaten criminele feiten te plegen in België

Overwegende de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt; Zijn echtgenote met zijn kinderen kan op ieder moment beslissen om betrokkene een bezoek te brengen in Rusland

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan niet verzekering- inschrijving voertuig, feit waarvoor hij op 07.02.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden ; gezien hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, deelname aan bendevoering, feit(en) waarvoor hij op 09.02.2011 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden ; gezien hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bendevoering, feit waarvoor hij op 20.01.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar; gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan afpersing, beschadiging – vernieling- van landelijke of stedelijke afsluitingen, heling, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bij nacht, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, feiten waarvoor hij op 25.07.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden;

Overwegende dat de Belgische samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die zijn persoonlijke geldgewin laat primeren op de zeer schadelijke gevolgen van zijn criminele handel;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstig aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële “*motivatieplicht*”, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Artikel 74/11 werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet per wet van 19 januari 2012 inhoudende een omzetting van richtlijn 2008/115/EG naar het Belgisch recht.

De voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 verduidelijkt omtrent dit laatste lid – waarvan in casu toepassing wordt gemaakt:

“Als een onderdaan van een derde land een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, legt artikel 11, § 2, van de richtlijn geen maximale duur op voor het inreisverbod.

De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

(Parl. St. Kamer, DOC 53 1828/001, p. 23)

Om een inreisverbod van méér dan 5 jaar op te leggen dient bijgevolg een actuele ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid voor te liggen ... waarbij afdoende duidelijk en gedetailleerd dient te worden gemotiveerd door verweerder gezien het te respecteren evenredigheidsbeginsel en het te voeren individueel onderzoek.

Hierbij dient te worden benadrukt dat het opleggen van een inreisverbod een discretionaire bevoegdheid omvat en aldus géén gebonden bevoegdheid voor verweerder omvat. Artikel 74/11 Vw. voorziet immers louter in de mogelijkheid voor verweerder om een inreisverbod op te leggen, doch geenszins in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt variëren tussen een inreisverbod van 0 dagen of 1 dag tot een inreisverbod van meer dan 5 jaar, hierbij rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid van verweerder is zéér groot inzake inreisverboden. Immers beschikt men over een scala van 0 dagen inreisverbod tot méér dan 5 jaren inreisverbod ... inzake een uiterst zware sanctie, nl. een verbod om gedurende dagen of jaren nog terug te kunnen inreizen in de ganse EU-zone die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Om toepassing te maken van een inreisverbod van méér dan 5 jaar - dit is aldus de “zwaarste categorie” van inreisverboden – dient een bewezen actueel ernstig gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid voor te liggen. Een gewoon gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid is aldus nog niet voldoende om toepassing te maken van deze categorie.

Inzake deze begrippen van “openbare orde” en “nationale veiligheid” kan mits analogie worden teruggegrepen naar artikel 43 Vreemdelingenwet, waarbij o.a. wordt bepaald:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° (...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze

maatregel. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

3° (...)

4° (...)"

Of nog:

"Een maatregel gegrond op de openbare orde is gerechtvaardigd indien uit het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, onderdaan van de Unie, blijkt dat hij een actuele, werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

(HvJ 29 juni 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos, punt 66 e.v.; HvJ 27 april 2006, C-441/02, Commissie/Duitsland, punt 33 en 35; HvJ 22 december 2010, C-303/08, Land Baden-Württemberg/Betin Bozkurt, I-13445, punt 57)

Kortom, ook voor een inreisverbod van méér dan 5 jaar moet afdoende precies, concreet, uitgebreid en helder gemotiveerd worden door verweerder waarom het onderwerp van het inreisverbod actueel een voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zoals in de rechtspraak van het EHRM inzake de mogelijke schending/inmenging van het recht op gezinsleven van een "crimineel" dient ook op dit punt aldus o.a. in het licht van de individuele ernstige/strengere motivatieplicht individueel rekening te worden gehouden met bijvoorbeeld de zwaarwichtigheid van de feiten, al dan niet gewelddadigheid van de feiten, etc. Deze toets is immers essentieel in het hanteren van het evenredigheidsbeginsel, wat een essentieel principe in deze uitmaakt conform de voorbereidende werken van de wet (zie supra).

Verzoeker heeft in het verleden (feiten van alreeds ruim méér dan 5 jaar terug) effectief strafbare feiten gepleegd, doch dit situeert zich allemaal rond diefstal en drugs. Verzoeker werd daarentegen helemaal niet veroordeeld voor feiten zoals terrorisme, zware gewelddaden, roofoverval, verkrachting, etc.

Een inreisverbod van niet minder dan acht jaar komt dan ook uitermate zwaar en strijdig met het evenredigheidsprincipe in het licht van de individuele situatie voor, rekening houdend met het feit dat verzoeker alreeds (terecht) zwaar werd gesanctioneerd door van zijn vrijheid te zijn ontnomen en diens straf integraal – zonder voorwaardelijke invrijheidstelling, elektronisch toezicht of andere gunstmaatregelen waar Belgische gedetineerden van kunnen genieten – uit te zitten, terwijl hij anderzijds een vrouw en vijf jonge kinderen heeft in België, dewelke allen de Belgische nationaliteit bezitten (stuk 3) en hij door dit inreisverbod voor 8 jaar van zijn gezin wordt gescheiden.

Verweerder is dan ook niet serieus door te poneren dat een inreisverbod van 8 jaar "géén ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt" waarbij het verzoeker bovendien "vrij staat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven" (stuk 1, blz. 2, net boven handtekening gemachtigde).

Verweerder motiveert/poneert bovenstaande geciteerde bovendien volkomen in strijd met artikel 74/12 Vw. volgens hetwelk verzoeker pas wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, om de opheffing of opschorting van het resterende 1/3 van dit inreisverbod kan vragen.

Verweerder mag als overheidsdienst geen valse hoop scheppen in de poging om hiermee heisa of beroep door de betrokkene te vermijden. Verweerder moet objectief en correct zijn in haar verstrekte informatie, waarbij deze verstrekte informatie overeenkomstig het voorzienbaarheids- en loyaliteitsprincipe wettelijk correcte informatie dient te zijn en geen leugens om de pil te verzachten.

Tenslotte diende verzoeker minstens eerst te worden gehoor vooraleer een dermate ingrijpende beslissing te nemen t.a.v. een familielid van een burger van de Unie (verzoeker is echtgenoot van een Belgische onderdaan en vader van vijf jonge Belgische kinderen).

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vrooaf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen (laat staan een inreisverbod van 8 jaar t.a.v. een familielid van een burger van de Unie), verzoeker de gelegenheid te bieden om hieromtrent zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (zie o.a. RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

“In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Ook meest recent heeft zowel het Hof van Justitie als de Raad van State zich nogmaals uitgesproken ten gunste van het hoorrecht, waarin werd benadrukt dat het hoorrecht een onderdeel is van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie, alsook een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, alvorens een beslissing wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou beïnvloeden (HvJ arrest C-249/13 van 11 december 2014).

In casu werd verzoeker zijn hoorrecht ontnomen, wat op zich alreeds een reden tot verbreking uitmaakt, doch hetgeen evenzoveel een reden is waarom de beslissing in strijd is met het evenredigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU.”

2.2.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals verzoeker correct opmerkt, kan slechts een inreisverbod voor meer dan vijf jaar worden opgelegd, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De voorziene motivering moet duidelijk maken waaruit een dergelijke ernstige

bedreiging blijkt. Wat de concrete duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker stipt correct aan dat verweerder op dit punt aldus beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid waarmee een ruimere motiveringsplicht gepaard gaat, waarbij concreet dient te worden geïndiceerd waarom wordt geopteerd voor een welbepaalde duur van het inreisverbod (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Hierbij dient het bestuur verder ook het evenredigheidsbeginsel te respecteren (*Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*).

- Wat het gestelde in de bestreden beslissing betreft dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker betoogt dat verweerder om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar op te leggen "*afdoende precies, concreet, uitgebreid en helder*" dient te motiveren waarom hij actueel een voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De Raad stelt in dit verband vast dat uit de motivering van het bestreden inreisverbod blijkt dat verweerder van oordeel is dat verzoeker een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in België, gelet op zijn persoonlijke gedrag, een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij. Verweerder wijst hiervoor allereerst op de volgende door verzoeker gepleegde feiten:

- niet-verzekering/inschrijving van een voertuig, waarvoor hij op 7 februari 2012 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden;

- diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bendevoering, waarvoor hij op 9 februari 2011 door het hof van beroep van Gent werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden;

- diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bendevoering, waarvoor hij op 20 januari 2009 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

- afpersing, beschadiging/vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen, heling en inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bij nacht en met voertuig om de vlucht te vergemakkelijken, waarvoor hij op 25 juli 2007 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden.

Verweerder gaf aldus aan dat verzoeker herhaaldelijk, en zonder lering te trekken uit eerdere veroordelingen, zich schuldig maakte aan strafrechtelijke feiten. Verweerder benadrukt dat de door verzoeker gepleegde feiten "*zeer schadelijke gevolgen*" hebben voor de samenleving, en verzoeker door het plegen van deze feiten een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Tevens geeft hij aan dat verzoekers persoonlijke gedrag erop wijst dat hij zich laat leiden door persoonlijk geldgevoel, en dit telkens laat primeren op de zeer schadelijke gevolgen van de door hem gepleegde feiten voor de samenleving, en er aldus kan worden aangenomen dat verzoekers aanwezigheid in België een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder wijst er in dit verband ook op dat verzoeker strafrechtelijke feiten bleef plegen, niettegenstaande het feit dat hij in België kinderen kreeg.

De Raad stelt vast dat aldus kan worden aangenomen dat verweerder op voldoende concrete en precieze wijze de redenen heeft geïndiceerd waarom hij van oordeel is dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht een ernstige, reële en actuele bedreiging te vormen voor de openbare orde. Er kan in casu niet worden vastgesteld dat de gegeven motivering niet afdoende zou zijn.

Verzoeker stelt nog dat, onder meer in het licht van de motiveringsplicht, individueel rekening dient te worden gehouden met bijvoorbeeld de zwaarwichtigheid van de feiten en het al dan niet gewelddadig karakter ervan. Verzoeker betwist voormelde door hem gepleegde feiten hierbij niet, doch benadrukt dat de feiten veelal diefstal en drugs betreffen, en niet bijvoorbeeld terrorisme, zware gewelddaden, roofoverval of verkrachting.

De Raad wijst er in dit verband op dat niet blijkt dat de wetgever een inreisverbod voor meer dan vijf jaar heeft voorbehouden voor personen die feiten plegen zoals deze door verzoeker worden opgesomd of dat enkel dergelijke feiten – of feiten die worden gekenmerkt door ernstig fysiek geweld tegen personen – toelaten vast te stellen dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de

nationale veiligheid. Het bestuur beschikt over een zekere beoordelingsbevoegdheid om te oordelen of een vreemdeling gelet op zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht een dergelijke ernstige bedreiging te vormen. Het komt de Raad vervolgens enkel toe na te gaan of verweerder hierbij is uitgegaan van een correcte feitenvinding en of hij hierbij niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Het al dan niet zwaarwichtig karakter van de feiten en het al dan niet gewelddadig karakter van de feiten zijn elementen die hierbij uiteraard relevant zijn.

Uit de motivering van de bestreden beslissing volgt dat verweerder wel degelijk het al dan niet zwaarwichtig karakter van de gepleegde feiten in rekening heeft gebracht. Hij gaf aan bijzonder zwaar te tillen aan de gepleegde feiten, waarbij hij melding maakte van de zware gevangenisstraffen waartoe verzoeker werd veroordeeld en wees op de *“zeer schadelijke gevolgen”* voor de samenleving van de door verzoeker gepleegde feiten, met name het herhaaldelijk plegen van diefstallen met verzwarende omstandigheden en in bende en daarbovenop het zich schuldig maken aan afpersing en druggerelateerde feiten. Hij wees ook op een duidelijk beoogd persoonlijk geldgewin in hoofde van verzoeker bij het plegen van deze feiten. Hij stelde dat verzoeker door het plegen van deze feiten een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en gaf aan dat nu uit verzoekers persoonlijke gedrag blijkt dat hij zich laat leiden door persoonlijk geldgewin, en dit telkens laat primeren op de zeer schadelijke gevolgen van de door hem gepleegde feiten voor de samenleving, kan worden aangenomen dat verzoekers aanwezigheid in België een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De Raad stelt vast dat verzoeker op zich niet betwist dat de door hem gepleegde feiten zeer schadelijke gevolgen hebben voor de samenleving, en evenmin dat uit zijn persoonlijke gedrag blijkt dat hij persoonlijk geldgewin laat primeren op deze zeer schadelijke gevolgen voor de samenleving. Het is op zich ook niet betwist dat eerdere veroordelingen verzoeker niet tot inkeer hebben gebracht. Door het louter aangeven dat hij van mening is dat er zwaarwichtigere feiten bestaan waaraan hij zich schuldig had kunnen maken, blijft verzoeker in gebreke in te gaan op de concrete motieven die door verweerder in dit verband naar voren worden gebracht en toont hij nog niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling zich steunde op onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het gegeven dat de feiten op zich niet worden gekenmerkt door ernstig fysiek geweld tegen personen vermag ook nog geen afbreuk te doen aan de redenen die verweerder weerhoudt om te stellen dat verzoekers aanwezigheid in België een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat de verwijzing in dit verband naar de zware gevangenisstraffen waartoe verzoeker werd veroordeeld wel degelijk relevant is, nu deze een belangrijke indicatie vormen voor de zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten. Hieruit volgt immers dat het noodzakelijk werd geacht verzoeker voor langere tijd uit de samenleving te verwijderen. Uit de stukken van het dossier blijkt zo ook dat het hof van beroep van Gent in zijn arrest van 9 februari 2011 oordeelde als volgt:

“Bij de straffoemeting houdt het Hof rekening met de aard en de bijzondere ernst van de door hen gepleegde misdrijven en met de persoonlijkheid van de beklaagden, die blijk gaven van gewetenloosheid en een misdadige ingesteldheid door er bewust en zonder scrupules voor te kiezen om in georganiseerd verband deel te nemen aan professionele inbraken bij de [...] waarbij zij het in het bijzonder gemunt hadden op kopermateriaal, hiermede de economische belangen van dit bedrijf en andermans eigendomsrecht totaal miskennend.

Samen met hun kompanen van eveneens Russische afkomst dragen zij bij tot de maatschappelijke onrust die het optreden van internationale rondtrekkende daderbendes meebrengt.

De beide beklaagden hebben ervoor gekomen om hun toevlucht te zoeken in de criminaliteit teneinde een inkomen te regenereren.

Koperdiefstallen zijn thans bijzonder winstgevend voor de daders en zijn een ware plaag geworden in het Rijk, waartegen hard dient te worden opgetreden.

Een voorgaande veroordeling wegens bendevorming en het plegen van vermogensdelicten tot onder meer een effectieve gevangenisstraf van twee jaar, [...], heeft er [thans verzoeker] niet van weerhouden om te recidiveren.”

Verzoeker wijst er nog op dat de door hem gepleegde feiten reeds dateren van ruim 5 jaar geleden. Hij lijkt hiermee aan te geven dat zelfs al volgt uit de door hem gepleegde feiten een ernstige bedreiging voor de openbare orde, deze niet langer actueel is.

Wat het actueel karakter betreft van de ernstige bedreiging die verzoeker door zijn gedrag wordt geacht te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, stelt de Raad vast dat verweerder in alle

redelijkheid kon wijzen op het gegeven dat de meeste gepleegde feiten duidelijk zijn ingegeven door een persoonlijk geldgewin en een winstoogmerk dat verzoeker laat prevaleren op de zeer schadelijke gevolgen van zijn handelen voor de samenleving. Verweerder wijst aldus op een ernstig normbesef in hoofde van verzoeker. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook reeds dat verweerder geen lering trok uit eerdere veroordelingen. Daarnaast wordt ook op duidelijke wijze aangegeven dat het feit dat kinderen van verzoeker zijn geboren in België hem er niet van heeft weerhouden verder strafrechtelijke feiten te plegen en hem aldus niet tot inzicht of inkeer heeft doen komen. In het licht van deze elementen – en met name ook het duidelijke winstbejag dat de gepleegde feiten kenmerkt, en dit met veronachtzaming van de zeer schadelijke gevolgen hiervan voor de slachtoffers en de samenleving, oftewel een duidelijk gebrek aan normbesef –, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder besluit dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde nog steeds actueel is. Het gegeven dat de feiten reeds van vijf jaar geleden dateren, vermag in casu niet te leiden tot een andere beoordeling. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zo dat verzoeker sinds 14 april 2010 steeds in de gevangenis heeft verbleven. Uit het verstrijken van deze vijf jaar blijkt op zich aldus nog geen concrete aanwijzing dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde niet langer actueel zou zijn, en er liggen geen objectieve elementen voor die toelaten enige verbetering in zijn gedrag of enig daadwerkelijk schuldbesef vast te stellen.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Hij weerlegt aldus niet dat verweerder in zijn situatie in de mogelijkheid was om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar op te leggen.

- Wat het gestelde in de bestreden beslissing betreft dat een inreisverbod voor een duur van acht jaar gerechtvaardigd is en de vraag of verweerder hierbij rekening heeft gehouden met de relevante elementen die verzoekers situatie kenmerken en in dit verband het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd.

Verweerder rechtvaardigt het opleggen van een inreisverbod voor een duur van acht jaar door met name te wijzen op het winstoogmerk dat de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten kenmerkt, en dat hij laat primeren op de zeer schadelijke gevolgen van zijn handelen voor de Belgische samenleving.

In dit verband is verzoeker allereerst van mening dat gelet op de door hem gepleegde feiten een inreisverbod van acht jaar disproportioneel voorkomt, nu het louter feiten van diefstal en drugs betreft en geen feiten van terrorisme, zware gewelddaden, roofoverval of verkrachting. Hij is ook van mening dat in dit verband rekening diende te worden gehouden met de gegevens dat hij reeds zwaar is gestraft door hem van zijn vrijheid te beroven en hij zijn straf integraal uitzit.

De Raad merkt in dit verband op dat het op zich nog niet kennelijk onredelijk voorkomt waar verweerder aan een lid van een internationale daderbende die veelvuldig diefstallen pleegde met verzwarende omstandigheden, naast feiten van onder meer afpersing en drugs, en recidiveerde en die aldus een persoonlijk gedrag vertoont waaruit blijkt dat hij steevast persoonlijk geldgewin laat primeren op het eigendomsrecht en op de zeer schadelijke gevolgen van zijn gepleegde daden voor de slachtoffers en de samenleving – en aldus getuigt van een ernstig verstoord normbesef – een inreisverbod oplegt voor een duur van acht jaar. Er blijkt geenszins dat de wetgever een duur van acht jaar heeft willen voorbehouden enkel voor bepaalde misdrijven zoals terrorisme of voor misdrijven die worden gekenmerkt door ernstige vormen van fysiek geweld tegen personen.

Er kan verder worden aangenomen dat verweerder rekening hield met de zware gevangenisstraf(fen) die verzoeker werden opgelegd en die hij reeds uitzit. De bestreden beslissing, net als de op dezelfde dag genomen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, is zo ook genomen kort voor het verstrijken van de opgelegde gevangenisstraf(fen). De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat het kennelijk onredelijk of strijdig met het evenredigheidsbeginsel zou zijn waar verweerder het feit dat verzoeker langdurig van zijn vrijheid is beroofd en reeds zijn straf integraal uitzit, niet heeft weerhouden om een inreisverbod voor een mindere duur op te leggen. Er blijkt zo niet dat deze gegevens afbreuk kunnen doen aan het door verweerder gestelde dat de duur van acht jaar is gerechtvaardigd met name gelet op het persoonlijke gedrag van verzoeker waaruit blijkt dat hij zich laat leiden door persoonlijk winstbejag, en dat hij laat primeren op de zeer schadelijke gevolgen van zijn daden voor de samenleving, en waarmee aldus wordt gedoeld op

een ernstig verstoord normbesef waarmee samenhangt een actuele ernstige bedreiging voor de openbare orde die verweerder nodig acht te vrijwaren voor de komende acht jaar. Evenmin blijkt dat aldus een element voorligt dat een eerdere aanwezigheid van verzoeker in België noodzaakt.

Verzoeker betoogt verder dat een inreisverbod van acht jaar strijdig is met het evenredigheidsprincipe, nu hij zal worden gescheiden van zijn Belgische echtgenote en hun 5 minderjarige kinderen die hier verblijven. Dit betoog dient te worden onderzocht in het licht van de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

- Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt verder:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De Raad benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hierbij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekers echtgenote en kinderen in België verblijven. Verweerder betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in verzoekers gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen. Hij is evenwel van mening dat deze inmenging in casu gerechtvaardigd is.

Het is op zich niet betwist dat de bestreden beslissing is voorzien in de wet en dat hierbij de vrijwaring van de openbare orde wordt beoogd. Er dient wel te worden nagegaan of verweerder in deze in redelijkheid een afweging doorvoerde van de op het spel staande belangen en hierbij het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd.

Zoals reeds werd aangehaald, betoogt verzoeker in dit verband dat een inreisverbod van acht jaar strijdig is met het evenredigheidsbeginsel, nu hij zal worden gescheiden van zijn Belgische echtgenote en 5 minderjarige kinderen die hier verblijven. Hij stelt dat verweerder niet serieus is waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De Raad stelt allereerst vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk een afweging tussen verzoekers belangen en de belangen van de samenleving die volgens hem gebaat zijn met het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar heeft doorgevoerd. Hij oordeelde dat de ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde en het persoonlijk winstbejag dat verzoekers gedrag kenmerkte een inreisverbod voor acht jaar rechtvaardigt en zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen van verzoeker. Hij is hierbij ook van mening dat de gezinsbanden niet noodzakelijk zullen worden verbroken als gevolg van de bestreden beslissing, nu de echtgenote en de kinderen op ieder ogenblik kunnen beslissen om verzoeker een bezoek te brengen in Rusland.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in zijn rechtspraak enkele richtinggevende criteria bepaalde om te beoordelen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving in zaken waarin een vreemdeling om redenen van openbare orde wordt uitgewezen (EHRM 2 augustus 2001, Boulif t. Zwitserland; EHRM 5 juli 2005, Üner t. Nederland). Deze criteria, die ook in casu als leidraad kunnen worden gehanteerd, zijn:

- de aard en de ernst van de gepleegde strafrechtelijke feiten;
- de duur van het verblijf van een verzoekende partij in de Verdragsluitende Staat waaruit zij dreigt te worden verwijderd;
- de tijd die is verlopen sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten en het gedrag van de verzoekende partij tijdens deze periode;
- de nationaliteit van alle betrokken personen;

- de gezinssituatie van de verzoekende partij, onder meer de duur van haar huwelijk en andere elementen die wijzen op een effectief beleefde gezinssituatie tussen partners;
- of de partner van de verzoekende partij bij het begin van de relatie op de hoogte was van de strafrechtelijke inbreuk(en);
- of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, zo ja, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner van de verzoekende partij zou ondervinden in het land van herkomst van deze laatste, waarbij wordt opgemerkt dat het enkele feit dat de partner moeilijkheden kan ondervinden bij het vergezellen van de verzoekende partij op zich een verwijdering niet in de weg staat;
- het hoger belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die deze kinderen waarschijnlijk zullen ondergaan in het land waarnaar de verzoekende partij zal worden verwijderd;
- de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en deze met het land van bestemming.

Wat de aard en de ernst van de gepleegde strafrechtelijke feiten betreft, kan worden verwezen naar voorgaande bespreking van het middel waarbij werd geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een actuele, reële en ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Verzoeker geeft in wezen ook niet aan het door verweerder gestelde te betwisten dat de door hem gepleegde feiten zeer schadelijke gevolgen hebben voor de samenleving en verzoeker steeds persoonlijk geldgewin hierop heeft laten primeren. Er was ook duidelijk sprake van recidive en de ernst van de gepleegde feiten wordt bevestigd in de zware gevangenisstraffen die aan verzoeker werden opgelegd.

De veroordelingen van verzoeker dateren weliswaar reeds van de periode 2007-2012, doch er blijkt niet dat verweerder niet langer in redelijkheid naar de hieraan ten grondslag liggende gepleegde strafrechtelijke feiten kon verwijzen om een ernstige bedreiging voor de openbare orde te weerhouden. Verzoeker werd zo veroordeeld tot zware gevangenisstraffen, die hij sindsdien uitzit. De Raad herhaalt dat er geen objectieve elementen voorliggen die toelaten enige verbetering in verzoekers gedrag of enig daadwerkelijk schuldbesef vast te stellen. Wat het actuele ernstige gevaar voor de openbare orde betreft, kan andermaal worden verwezen naar voorgaande bespreking van het middel.

Wat de duur van het verblijf van verzoeker in België betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker sinds 25 februari 2004 in België verblijft. De Raad stelt aldus vast dat verzoekers situatie geenszins te vergelijken is met de situatie van vreemdelingen die reeds sinds hun geboorte of sinds zeer jonge leeftijd in een bepaalde Staat verblijven. Verzoeker verblijft nog maar relatief kort in België. Hierbij moet ook worden opgemerkt dat hij op geen enkel ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verder verblijf in België. Hoogstens beschikte hij over een precair verblijf in het kader van de behandeling van zijn asielaanvraag. Hij kon op zich derhalve geen enkele verwachting koesteren dat hij verder in België vermocht te verblijven, en diende te weten dat zijn gedrag dat leidde tot verschillende veroordelingen in dit verband een bijkomende hinderpaal kon vormen. Er liggen ook geen concrete elementen voor dat verzoeker enige noemenswaardige integratie in België heeft opgebouwd. Evenmin liggen concrete elementen voor dat verzoeker geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Verzoeker heeft het grootste deel van zijn leven doorgebracht in zijn land van herkomst, en is aldaar opgegroeid, waardoor in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij er nog sociale, culturele en familiale banden heeft. Op dit punt liggen derhalve geen elementen voor die van aard zijn de belangenafweging in het voordeel van verzoeker te doen bewegen.

Wat de aanwezigheid van verzoekers echtgenote en kinderen in België betreft, is het verder inderdaad zo dat deze intussen de Belgische nationaliteit hebben verkregen. De echtgenote is oorspronkelijke ook afkomstig uit Rusland – zij kwam zo samen met verzoeker naar België –, het is niet duidelijk of zij ook nog de Russische nationaliteit heeft.

Wat de concrete gezinsband tussen verzoeker en zijn echtgenote en kinderen betreft, dient de Raad op te merken dat uit de stukken van het administratief dossier het volgende blijkt. Reeds ten tijde van het nemen van zijn beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 juli 2006 hadden verzoeker en zijn echtgenote woonstkeuze gedaan op een verschillend adres. Op 27 november 2006 doen zowel verzoeker als zijn echtgenote opnieuw een wijziging van gekozen woonplaats, elk naar een verschillend adres te Oostende. Zo blijkt bijvoorbeeld ook uit de geboorteaangifte door de moeder van een van de kinderen op 1 september 2006 dat verzoeker en zijn echtgenote op een verschillend adres wonen. In de akte van

geboorteaangifte van het kind geboren in 2008 wordt enkel nog specifiek melding gemaakt van de moeder, al wordt ook melding gemaakt van het huwelijk te Rusland. Ook het kind geboren in 2008 wordt enkel aangegeven door de moeder en uit de akte van geboorteaangifte blijkt dat de ouders nog steeds op een verschillend adres verblijven. Het kind geboren in 2010 wordt door de echtgenote en verzoeker aangegeven. Daarnaast dient ook melding te worden gemaakt van het gegeven dat de echtgenote enkel namens haarzelf en haar kinderen bij schrijven gedateerd op 29 februari 2008 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf. De aanvraag werd niet mede door verzoeker ingediend. De echtgenote vroeg aldus – en verkreeg – een verblijfsmachtiging in België, onafhankelijk van verzoeker. In het kader van haar aanvraag legde zij onder meer ook een brief voor van het Ambulant Begeleidingsteam van het CAW Middenkust waarin wordt verklaard dat de echtgenote “*alleenstaande moeder met vier jonge kinderen ten laste*” is. In bij schrijven van 12 november 2009 en 10 december 2009 ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf door verzoeker zelf voegde deze verder weliswaar schoolattesten van zijn kinderen, waar hij zich beriep op een instructie die een regeling voorzag voor vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van drie jaar indien er sprake is van schoolgaande kinderen, doch voor het overige beriep hij zich enkel op zijn (wil tot) integratie. Hij gaf op zich niet aan dat hij wenste te worden gemachtigd tot een verblijf in België gelet op de aanwezigheid van zijn vrouw en kinderen hier. Evenmin bracht hij ook maar het minste gegeven aan dat hij een werkelijke band heeft ontwikkeld met zijn kinderen of dat hij regelmatig contact met hen heeft of mede instaat voor hun zorg en opvoeding. Verzoeker gaf in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van maart 2011 verder weliswaar het adres van zijn echtgenote op, doch verbleef op dat ogenblik in de gevangenis en in april 2011 is er reeds sprake van dat verzoeker, die nog steeds verblijft in de gevangenis van Wortel, verblijft op een adres te Dendermonde. Bij schrijven gedateerd op 6 november 2011 dient verzoeker andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hierbij beroept verzoeker zich wel op een feitelijk gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen, en stelt met deze gezinsleden “*ononderbroken samen in het Rijk [te hebben] verbleven minstens sinds 25.02.2004*”. Gelet op het voorgaande kan aan deze stelling evenwel geen geloof worden gehecht. Concrete stukken betreffende een feitelijk gezinsleven, of die erop wijzen dat verzoeker effectief mede instaat voor de zorg en opvoeding van zijn kinderen, worden opnieuw niet aangebracht. Nadat zijn echtgenote en kinderen de Belgische nationaliteit hebben verworven uit verzoeker in april 2013 de intentie om een verblijfsaanvraag op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, waarbij hij benadrukt dat hij zoveel als zijn gevangenschap dit toelaat toch blijvend contact onderhoudt met zijn echtgenote en kinderen en stelt dat hij ongestoord bezoek mag ontvangen van zijn echtgenote. Enig concreet bewijs van werkelijk contact van de gezinsleden ligt andermaal niet voor. Thans brengt verzoeker nog een stuk voor dat een overbrenging naar de gevangenis van Brugge werd toegestaan, omdat dit dichterbij de verblijfplaats van de gezinsleden is, doch andermaal ligt geen concreet bewijs voor dat deze ook werkelijk en regelmatig op bezoek kwamen in de gevangenis.

Uit voorgaande gegevens volgt aldus dat verzoeker reeds jaren apart woont van zijn echtgenote en kinderen. De laatste jaren verbleef verzoeker in de gevangenis, doch daarvoor reeds was er sprake van een aparte woonst en de echtgenote diende ook, als alleenstaande vrouw met kinderen, afzonderlijk een verblijfsaanvraag in. Zelfs als, gelet op de stukken die voorliggen, wordt aangenomen dat de banden tussen verzoeker en zijn gezinsleden niet volledig zijn verbroken en verzoeker sinds zijn verblijf in de gevangenis uiting heeft gegeven aan zijn wens om een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht te verwerven in functie van zijn gezinsleden, kan gelet op de voorliggende gegevens worden afgeleid dat de echtgenoten er in het verleden zelf voor hebben gekozen om niet langer samen te wonen en de echtgenote de wil heeft geuit om als alleenstaande moeder met haar kinderen in België te verblijven. Er liggen geen duidelijke gegevens voor dat in deze situatie verandering is gekomen of dat er in hoofde van de beide echtgenoten een werkelijke wens is om een dergelijke verandering te bewerkstelligen. Evenmin ligt enig concreet stuk voor dat verzoeker tot hertoe enige werkelijke rol heeft opgenomen in de zorg en opvoeding van zijn kinderen, net zomin als dat er ondubbelzinnige elementen voorliggen dat hij een dergelijke rol wel degelijk wil opnemen. Verzoeker beperkt er zich in het thans voorliggende verzoekschrift ook toe te wijzen op het feit dat hij een Belgische echtgenote en vijf kinderen heeft die in België verblijven, doch zonder in dit verband in te gaan op de concrete gezinssituatie. Het komt nochtans aan verzoeker toe, die zich beroept op een miskennis van zijn recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, om de hechte gezinsbanden aan te tonen die zich verzetten tegen de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande kan worden aangenomen dat de impact die het gegeven dat verzoeker gedurende acht jaar niet in België mag verblijven zal hebben op de banden met zijn echtgenote en de kinderen veel minder is dan in de situatie dat de vader in een gezin wel nog een duidelijke hechte partnerrelatie heeft met zijn echtgenote en mede instaat voor de zorg en opvoeding van zijn kinderen.

Verzoeker betwist het gegeven ook niet dat zijn echtgenote en kinderen hem op geregelde tijdstippen kunnen bezoeken in zijn land van herkomst. Ook kan worden aangenomen dat verzoeker met zijn echtgenote en kinderen via de moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden. Aldus blijkt, op zicht van de stukken zoals deze voorliggen bij de Raad, op zich nog niet dat de bestreden beslissing een wezenlijke, ingrijpende verandering teweegbrengt in de relatie met de echtgenote en de kinderen zoals deze in de laatste jaren – ook voorafgaand aan de gevangenschap van verzoeker – heeft bestaan en waarvan niet blijkt dat deze verder reikte dan sporadische contacten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In deze situatie overtuigt verzoeker niet dat de bestreden beslissing wel degelijk een ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de belangen van de kinderen wezenlijk negatief worden beïnvloed als gevolg van de bestreden beslissing. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad ook dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Zoals reeds aangehaald, geeft verweerder met zijn besluit aan bijzonder zwaar te tillen aan de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten en aan de actuele, reële en ernstige bedreiging die verzoeker door zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Verweerder geeft duidelijk aan dat voor hem de bestreden maatregel noodzakelijk is ter vrijwaring van een fundamenteel belang van de samenleving en dat dit belang voor hem primeert op de overige belangen, met name de belangen van verzoeker en zijn gezin.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan de Raad in de thans voorliggende zaak niet vaststellen dat verweerder het evenredigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest heeft miskend. Er blijkt niet dat er bijzondere redenen voorhanden zijn in hoofde van de kinderen die afbreuk kunnen doen aan de doorgevoerde belangenafweging.

Daarenboven gaf verweerder in de bestreden beslissing ook duidelijk aan dat verzoeker op eender welk ogenblik, overeenkomstig de in de wet voorziene procedure, een aanvraag tot opschorting of opheffing van het bestreden inreisverbod kan indienen in het kader van zijn recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven en dat indien hij hierbij alsnog kan aantonen gerechtigd te zijn op een verblijf in België op deze grond het inreisverbod hier niet aan in de weg hoeft te staan.

- Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt eveneens vast dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Enige onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing kan evenmin worden vastgesteld. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt aldus evenmin.

2.2.2. Verzoeker betoogt nog dat verweerder handelt in strijd met artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en de principes van behoorlijk bestuur, waar hij in zijn motivering stelt dat het verzoeker vrij staat om op eender welk ogenblik gedurende de komende acht jaar een opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod in het kader van zijn recht op eerbiediging van het recht op een gezins- of familieleven. Verzoeker is van mening dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet enkel voorziet dat een dergelijk verzoek tot opschorting of opheffing kan worden ingediend nadat twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken.

Artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.”

Gelet op de bewoordingen van deze bepaling kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat een opschorting of opheffing van het inreisverbod op grond van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven pas zou kunnen worden gevraagd nadat twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken. Deze regel geldt zo enkel wanneer de opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt gevraagd omwille van professionele of studieredenen. Dit betoog van verzoeker mist dan ook juridische grondslag.

2.2.3. In zoverre verzoeker zich ten slotte beroept op een miskennis van het hoorrecht, merkt de Raad op dat dit inhoudt dat de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, teneinde de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Er dient evenwel op te worden gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting en laat hij na aan te geven welke specifieke elementen, die verweerder nog niet in rekening bracht, hij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan dan ook niet worden weerhouden.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS